

תת"ע 10943/02/17 - ספורי רמזי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10943-02-17 מדינת ישראל נ' רמזי

מספר בקשה: 1

לפני
המבקש: כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
ספורי רמזי
ע"י ב"כ עו"ד גאלב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פינצי

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום, לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

עסקין בהודעת תשלום קנס מיום 18.12.15 ועניינה, נהיגה במהירות מופרזת, עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה (להלן - הדו"ח).

כתב האישום בעניינו של המבקש, הוגש לבית המשפט, לאחר שניתנה לו ארכה להגשת בקשה להישפט, בגין הדו"ח שבנדון, בהמ"ש 16-10-6375-02, בהסכמת המשיבה, שציינה בתגובתה: "...ייתכן כי מחדל של רשות הדואר, הביא לכך שהדו"ח המקורי, לא נמסר במועד למבקש".

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת ההגנה, נוכח המחדל בהמצאת דבר הדואר הרשום, דהיינו, הודעה על ביצוע עבירה, לא עמדה המשיבה בפרק הזמן שנקבע בסעיף 225 א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982:

(תיקון)

(א1) הייתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א1 לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה

עמוד 1

הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

עוד טען הסנגור, כי "חזקת המסירה", נסתרה במקרה שבנדון, כפי שהוסכם גם על ידי המשיבה, בתגובתה בהמ"ש לעיל. הסנגור הפנה למספר החלטות, של מותבים שונים, שנעתרו לבקשות בנסיבות דומות.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה, בהסתמך על האמור בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974, לפיה, בעבירות תעבורה ועבירות קנס, די בכך שהודעה על תשלום או הזמנה למשפט נשלחה לנאשם בדואר רשום, כדי שתקום "חזקת מסירה", גם ללא חתימה על אישור מסירה וכן, טענה כי הנטל עובר במקרה זה, על כתפי המבקש, להראות כי לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה "מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעות מלקבל".

דין והכרעה

חוק סדר הדין הפלילי קובע, בסעיפים 239 א ו-225 א(1), מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלוח לנאשם הודעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט. כאשר מדובר על אישום המבוסס על צילום הרכב אין להגיש בגינו כתב אישום אלא אם כן נמסרה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה, כאמור לעיל.

מטרתם של סעיפי החוק הינה להביא לידיעת הנאשם את הכוונה להעמידו לדין, ועם יידוע הנאשם על כוונה זו נפסק מרוץ ההתיישנות הקבוע בסעיפים אלו.

בעניין תקופת ההתיישנות המיוחדת שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, נקבע **בדנ"פ 9263/99 מדינת ישראל נגד בקשי: "מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחשוד לא יופתע על ידי קבלת דו"ח כעבור למעלה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע במה המדובר ויקשה עליו להתגונן. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתשומת ליבו של החשוד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום שזו נעברה. הדבר יכול להיעשות אם על ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החשוד. די בכך שיודע לחשוד על העבירה המיוחסת לו"**.

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת חזקת מסירה אשר קמה כאשר התביעה מוכיחה את משלוח ההודעה בדואר רשום ולאחר שחלפו 15 יום ממשלוח ההודעה. החזקה ניתנת לסתירה, באם יוכיח הנאשם, כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נגד אברהם חנוך כרם, נאמר, בהקשר ל"חזקת המסירה", בעבירות קנס:

"....אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר חריג ויוצא הדופן -תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדין".

במקרה שבנדון, עולה כי המבקש סתר את "חזקת המסירה", שכן, אף שההודעה על דבר ביצוע העבירה, נשלחה לכתובתו הרשומה, מוסכם גם על המשיבה, כי לא הייתה המצאה כדין, כאמור בעניין עיריית הרצליה לעיל.

לפיכך, אני קובעת כי ההודעה על דבר ביצוע העבירה לא נמסרה למבקש, במסגרת ארבעת החודשים הקבועים בחוק, מקבלת את טענת ההתיישנות ומורה על ביטול כתב האישום.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ז, 29 מרץ 2017, במעמד הצדדים.